

κ' ἡ ψυχὴ μου πᾶ νὰ ἔδωγ
μόνον ὅπου τὸ ἀκούω· ἀμ' νὰ βγῶ κ' ἀπ' τὴν οἰκίαν;

Ἄλλ' ἂν ἐπιμένῃς τόσον, δὲν θέλω νὰ σοῦ χαλάσω
τὴν ἀδελφικὴν σου γνῶμην
ποῦ νὰ σεβαστῇ ὡς νόμοι,
μόνον σὲ θέλω μαζί μου καὶ τὸν δρόμον νὰ μὴ χάσω.

Ταῦτα εἶπεν ἡ μαργαρίτα, γιατί εἶδε πῶς ὁ γάτος
ἤθελεν αὐτὴ νὰ λείπῃ
στὸν καιρὸν ἀπὸ τὸ σπῆγαι,
καὶ τὰ πάντα νὰ παστρεῦθῇ ὁ καλὸς αὐτὸς μονάχος.

Οὕτω τῆς βαθεῖας καρδίας τὰ νοήματα προδίδει
τὸ ποιῶν τῆς πολιτείας,
καὶ πομπεῦει τὰς ἐννοίας
τῶν κεδνῶν αἰσθημάτων ὅσα ἡ κακία κρύβει. Λ.

Η ΔΕΥΚΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ.

(Διήγημα ἀληθές.)

Ἦτο δωδεκάτῃ ὥρᾳ, τὸ δὲ σχολεῖον τοῦ χωρίου Β. εἶχε τελειώσει, ἀλλὰ τὰ παιδιά δὲν διεσκορπίσθησαν παίζοντα κατὰ τὸ σύνθημα, ἀλλ' ἐσυνάχθησαν τριγύρω ἐνόστων συμμαθητῶν των ὀνομαζομένου Ἰακώδου, ὁ ὁποῖος ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του μικρὸν κλωδίον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὗρίσκετο περιστέρα ὠραιότατῃ λευκῇ ὡς χιὼν, δοθεῖσα εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου του ὡς βραβεῖον διὰ τὴν εἰς τὸ σχολεῖον καλὴν διαγωγὴν του. Ὅλα τὰ παιδιά ἐκτὸς ἐνὸς συνέχαιρον τὸν Ἰακώδον διὰ τὴν καλὴν τύχην του, μόνος ὁ Ἀρθοῦρος, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζεν ὅτι εἰς αὐτὸν ἀνῆκε τὸ βραβεῖον, ἐθυμώθη ἐναντίον του καὶ ἔφυγε μελαγχολικός. Ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώδου καὶ αἱ ἀδελφαὶ του ἦσαν κατευχαριστημέναι μὲ τὴν περιστεράν του, καὶ μάλιστα ὅταν τοῖς εἶπεν ὅτι τῷ ἐδόθη ὡς βραβεῖον διὰ τὴν καλὴν διαγωγὴν του.

Πρωῖαν τινὰ ὅμως ὁ Ἰακώβος ἐπῆγε νὰ ἴδῃ τὴν περιστεράν του, ἀλλ' εὗρε τὴν θύραν τοῦ κλωδίου ἀνοικτὴν καὶ τὸ πτηνὸν λείπον. Ἀμέσως ἀνέκραξεν, «ὁ Ἀρθοῦρος τὸ ἔκαμεν! — εἶμαι βέβαιος, ὁ Ἀρθοῦρος· οὐδεὶς ἄλλος ἠδύνατο νὰ τὸ κάμῃ!»

Ὁ πτωχὸς Ἰακώβος ἤρχισε νὰ θυμῶνῃ καὶ νὰ ὀμιλῇ κατὰ τοῦ Ἀρθοῦρου μὲ μεγάλῃ ὀργήν. Ἡ μήτηρ του τὸν ἐπέπληξε καὶ τοῦ εἶπε νὰ μὴ κρίνῃ τόσον ταχέως, προσθέσασα, ὅτι ἂν ὁ Ἀρθοῦρος ἐφάρθη τόσον ἀγενῶς, ταχέως ἢ ἀργὰ θὰ ἔδρεπε τοὺς καρπούς τῆς κακίας του. Ὁ Ἰακώβος ἐπραυνήθη καὶ προσεπάθησε νὰ φερθῇ γενναίως πρὸς τὸν ἐχθρόν του.

Τέλος ἡ μήτηρ του τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀνοίξῃ τὸ μικρὸν τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον ἔφερε πάντοτε εἰς τὸ θυλάκιόν του, καὶ ν' ἀναγνώσῃ τὸ ἐ. κεφάλαιον τοῦ Ματθαίου, ἐκ τούτου δὲ λαβοῦσα ἀφορμὴν τὸν συνε-

βούλευσε ν' ἀγαπᾷ τοὺς ἐχθρούς του κτλ.

Ἐνῷ δὲ ἦσαν τοιουτοτρόπως ἐνησχολημένοι, ἀνθρωπὸς τις ἀνοίξας τὴν θύραν, εἶπε «Ἐλθέ Ἰακώβε, διότι εἰς τὸν Ἀρθοῦρον συνέβη ἀπευκαϊόν τι, καὶ σὲ ζητεῖ. Ἴππος τις τὸν ἐλάττισε καὶ ὁ ἱατρός λέγει ὅτι δὲν θὰ ζήσῃ. Ἐρχεσαι νὰ τὸν ἴδῃς;»

Ὁ Ἰακώβος ἀμέσως ἐπῆγε καὶ εὗρε τὸν δυστοχῇ Ἀρθοῦρον εἰς ἀθλίαν κατάστασιν· οὗτος τῷ ἔνευσε νὰ πλησιάσῃ καὶ μὲ φωνὴν τρέμουσαν εἶπε, «Δύνασαι νὰ μὲ συγχωρήσῃς; ἐγὼ ἤνοιξα τὸ κλωδίον καὶ ἀφῆκα τὴν περιστεράν σου νὰ φύγῃ πρὸς ἐκδίκησιν, διότι ἔλαβες τὸ βραβεῖον.»

«Σὲ συγχωρῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν,» — εἶπεν ὁ Ἰακώβος, — «Καὶ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήσῃ καὶ νὰ σὲ συγχωρήσῃ, καὶ μὲν φιλε μου. Εἴθε νὰ ἡδυνάμην νὰ σὲ ἐπαναφέρω εἰς τὴν ὑγίαν!»

«Σὲ εὐχαριστῶ, σὲ εὐχαριστῶ,» εἶπεν ὁ Ἀρθοῦρος. Μετὰ ταῦτα ὁ Ἰακώβος ἀνέγνωσεν ἐν κεφάλαιον ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου του καὶ γονατίσας παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Ἀρθοῦρου προσηυχήθη διὰ τὸν θνήσκοντα φίλον του. Ὁ Ἀρθοῦρος ἐπέζησεν ὀλίγας ὥρας καὶ ἀπέθανεν ἐν μέσῳ σφοδρῶν σωματικῶν πόνων. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Ἰακώβος διηγῆθη τὴν λυπηρὰν ταύτην ἱστορίαν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ πάντες οἱ μαθηταὶ ἐλυπήθησαν διὰ τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ συμμαθητοῦ των.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΥΠΗΡΕΤΑΙ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ.

Ὁ διάβολος ἔχει πολλοὺς ὑπηρέτας, εἶναι δὲ καθ' ὑπερβολὴν δραστήριοι καὶ κάμνουν ὅσον δύνανται κακῶν. Ἐργάζονται ἐντὸς τῶν πόλεων, ἐργάζονται εἰς τοὺς ἀγρούς, ταξιδεύουσι διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης, εἰσέρχονται εἰς τὰς οἰκίας καὶ ἐπισκέπτονται καὶ τὰ σχολεῖα. Τοὺς γνωρίζω καλῶς, ἔμαθον τὰ ὀνόματά των, καὶ θὰ σᾶς τοὺς ὀνομάσω διὰ νὰ φυλάττεσθε ἀπ' αὐτῶν· ἐπειδὴ δ' εἶναι πολλὸ πονηροὶ, θὰ προσπαθήσουν νὰ σᾶς κάμουν νὰ πιστεῦσετε ὅτι εἶναι φίλοι σας. Θέλετε νὰ μάθετε τὰ ὀνόματά των; ἰδοὺ αὐτά—

«Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος» εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ ἐνός.

«Μόνον τοῦτο» εἶναι τὸ τοῦ ἄλλου.

«Καθεὶς πράττει ὅπως πῶς» εἶναι τὸ τοῦ τρίτου.

Καὶ «Σιγὰ, σιγὰ» εἶναι τὸ τοῦ τετάρτου.

— Πρόσεχε εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς σου. Τὸ ἤμισυ τῶν ἐρίδων εἰς τὸν κόσμον θὰ ἐπυρολαμβάνετο, ἐὰν ἕκαστος ἐπρόσεχεν εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς του. Ὁὕς τόνος προκαλεῖ ἐρίδα, καὶ γίνεται αἰτία ἀπαντήσεως διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου. Ἡ βιαία φωνὴ ἀκολουθεῖται ὑπὸ βιαίων χειρονομιῶν, καὶ τέλος ὑπὸ

βλαίων κτυπημάτων. Γλυκεῖα ἀπάντησις ἀποδιώκει τὴν ὀργήν.

— Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ. — "Ἀνθρωπὸς τις συνειθίζει νὰ κλέπτῃ τὸν σίτον τοῦ γείτονός του. Μίαν δ' ἡμέραν ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν υἱὸν του. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν ἀγρὸν, εἶπεν εἰς τὸ παιδίον νὰ κρατήσῃ τὸν σάκκον, καὶ ἀφοῦ παρατήρησεν τριγύρω διὰ νὰ ἴδῃ μήπως τὸν ἔδωκε κανεὶς, ἤρχισε νὰ τὸν γεμίζει.

«Ἄλλὰ, πάτερ, — εἶπε τὸ παιδίον, — ἐλθσπόνησες νὰ παρατηρήσῃς καὶ κάπου ἄλλου.»

Διὰ μίᾱς ὁ πατὴρ ἄφησε τὸν σάκκον νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν φόβον του, καὶ ἠρώτησεν,

«Εἰς ποῖον μέρος, παιδίον; Ποῦ;»

«Ἐλθσπόνησες νὰ κυττάξῃς ἐκεῖ ὕψηλά, — εἶπεν ὁ παῖς δείξας τὸν οὐρανὸν — διὰ νὰ ἴδῃς ἂν ὁ Θεὸς κυττάξῃ!»

Ἡ ἐπιπλήξις αὕτη ἦτον ἀρκετὴ διὰ τὸν πατέρα, ὅστις ἀφῆσας τὸν σίτον καὶ τὴν κλοπὴν, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης προσεπάθησεν νὰ ζήσῃ ζωὴν καλλιτέραν.

Τὸ τέκνον του τὸν ἐδίδαξε τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν, ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ ποτὲ δὲν κοιμᾶται καὶ ὅτι πάντοτε ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ πάντων τῶν πλάσμάτων τε.

Ὁ μικρὸς ὑποδηματοκαθαριστής.

(διήγημα ἀληθές.)

Ἐξῆ ποτὲ ἐν τῇ πόλει τῆς Νέας Ὑόρκης μικρὸν τι παιδίον ὀνομαζόμενον Γεώργιος Πράξις. Ὁ πατὴρ του ἦτο πλούσιος, ἀλλὰ ζημιωθεὶς ἀπέθανε πτωχότατος, ἀφῆσας τὴν σύζυγόν του μὲ ἐπτὰ μικρὰ παιδιά ἄνευ τινὸς μέσου συντηρήσεως ἢ ἀνατροφῆς αὐτῶν. Ὁ Γεώργιος, ἂν καὶ ἦτο νεώτερος τοῦ ἀδελφοῦ του Μαρτίνου, ἦτο ὅμως πρόθυμος νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα του· ἀλλ' ἦτο τόσο μικρὸν παιδίον, ὥστε ὀλίγην βοήθειαν ἠδύνατο νὰ τῆς παρέξῃ· τοῦτο δὲ τὸν ἐλύπει πολὺ. Ἡμέραν τινὰ ἔλθων εἰς τὴν οἰκίαν εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του Μαρτίνον, «Μαρτίνε, σήμερον εἶδον ἓν μικρὸν παιδίον, ὅχι μεγαλειτέρον ἐμοῦ, τὸ ὅποιον κερδίζει ἐν ἡμῖς φράγκον καθ' ἡμέραν, ἐργαζόμενον μίαν μόνην ὥραν.»

«Καὶ πῶς τὸ κατορθώνει;» ἠρώτησεν ὁ Μαρτίνος.

«Τὸ κατορθώνει,» εἶπεν ὁ Γεώργιος, «καθήμενον εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς ὁδοῦ καὶ καθαρίζον τὰ ὑποδήματα τῶν διαβαινόντων. Ἐχει μικρὸν σαμνίον, ἐν ἀγγεῖον διὰ τὸ χρώμα, ἐν ξυλάκι διὰ νὰ τὸ ἀνακατώνῃ καὶ μίαν ψήκτραν (βοῦρτσαν).»

«Καλὰ,» εἶπεν ὁ Μαρτίνος, «ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ σὲ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ γείνῃς ὑποδηματοκαθαριστής! Συλλογίσου, Γεώργιε, ὅτι εἶσαι υἱὸς Κυρίου.» «Ἰσα, ἴσα, διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ γείνω ὑποδηματοκαθαριστής,»

εἶπεν ὁ Γεώργιος, «ἐπειδὴ ὁ υἱὸς ἐνὸς Κυρίου, διὰ νὰ ᾔναι ὁ ἴδιος Κύριος, πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα του, καὶ νὰ τὴν ἀνακουφίξῃ εἰς τὰς κοπιαστικὰς ἐργασίας της.»

Ὁ Γεώργιος εὔρεν εἰς τὸ ὑπόγειον παλαιὰν ψήκτραν τῶν ὑποδημάτων, ἐν ἀγγεῖον μετὰ χρώματος πεπαιωμένον, καὶ κενόν τι σκαπωνοκιβώτιον, λαβὼν δὲ αὐτὰ ἐξῆλθε τὴν ἐπομένην ἡμέραν καὶ ἐστάθῃ πλησίον τῆς γωνίας μιᾶς ὁδοῦ· τὸ σκαπωνοκιβώτιον τῷ ἐχρησίμευε νὰ θέτωσι τὸν πόδα, ἐνὸςφ αὐτὸς ἐκαθάριζε τὸ ὑπόδημα.

Τὸ πρόγραμμά μου εἶναι «Ποτὲ μὴν ἀφῆσῃς ἡμιτελῆ ἐργασίαν, τὴν ὅποιαν ἀπαξ ἤρχισες.»

(Ἀκολουθεῖ.)

Γαλῆ καὶ περιστέρα.

Ὁ κ. Στάνλεϋ εἰς ἓν ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων ἔργων του «περὶ φυσικῆς ἱστορίας» ἀναφέρει ἀξιοσημειώτόν τινα ἱστορίαν φιλίας μεταξὺ γαλῆς καὶ περιστερᾶς.

Ἡ περιστέρα εἶχεν ἐκλέξει ὡς φωλεάν της μέρος τι ἐντὸς ἀποθήκης ξηροῦ χόρτου, τὸ ὅποιον ἐσυχνάζετο πολὺ ἀπὸ ποντικούς. Πλέον ἢ ἀπαξ οἱ ποντικοὶ κατέστρεψαν τὰ ὡὰ της καὶ κατέφαγον τὰ μικρά της· ἐπὶ τέλους αἱ ἀλλεπάλληλοι ἀπώλειαι τῆς τὴν ἡνάγκασαν ν' ἀφῆσῃ τὸ μέρος τοῦτο καὶ νὰ ἐκλέξῃ ἑτερόν τι μέρος, ὅπου γαλῆ τις ἀνέτρεφε τρία γατάκια καὶ κατάρθωσε νὰ συνδέσῃ μετ' αὐτῆς μεγάλην φιλίαν. Τόσον δ' ἐξοικειώθησαν μεταξὺ των, ὥστε ἐτρέφοντο ἀπὸ τὸ αὐτὸ πινάκιον, καὶ ὁπόταν ἡ γαλῆ ἐξήρχετο εἰς τοὺς ἀγρούς, ἡ περιστέρα συχνότατα ἐπέτα πλησίον αὐτῆς. Ἡ περιστέρα γνωρίζουσα τὰ πλεονεκτήματα τῆς προστασίας τῆς γαλῆς ἔκαμε τὴν φωλεάν της πλησίον τῆς ἐξ ἀχύρου κλίνης τῆς γαλῆς καὶ ἐκεῖ ἀνέθρεψε δύο μικρά, εἰς ἀνταπόδοσιν δὲ τῆς προστασίας, τὴν ὅποιαν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν γαλῆν, ἔγεινεν ὑπερασπίστρια τῶν μικρῶν γατακίων της καὶ προσέβαλλε διὰ τοῦ ράμφους καὶ τῶν πτερῶν της πάντα ὅστις ᾔθελε πλησιάσει αὐτά.

— Αἱ ἐξῆς ἐνδιαφέρουσαι παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς σχετικῆς μακροβιότητος τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν εἰς τὴν Εὐρώπῃν ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἀπογραφικοῦ γραφείου ἐν Βιέννῃ. Κατὰ ταύτας ἐξ 102,831 ἀτόμων, ἅτινα εἶχον φθάσει τὸ 90 ἔτος τῆς ἡλικίας των, αἱ 42,528 μόνον ἦσαν ἄνδρες, αἱ δὲ 60,303 γυναῖκες. Ἐπίσης εὐρέθη, ὅτι ἐνφ 141 ἄνδρες ἔφθασαν τὸ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των, ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἔφθασαν τὸ αὐτὸ ἔτος, ἀνέβη εἰς 241,000.